

บทความวิจัย

เรื่อง Takashi Miike ในฐานะประพันธ์กรภาพยนตร์ญี่ปุ่น

โดย

นางสาวชัชชาริ เพียรพิทักษ์

รหัสนักศึกษา 05520707

เสนอ

อาจารย์ ดร. ภาสกร อินทุमार

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450460 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2555

ชื่อเรื่อง	Takashi Miike ในฐานะประพันธ์ภาพยนตร์ญี่ปุ่น
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวชัชชาริ เพียรพิทักษ์ รหัสนักศึกษา 05520707
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.ภาสกร อินทุमार
ปีการศึกษา	2555
คำสำคัญ	Takashi Miike, ทฤษฎีประพันธ์กร, Audition, Ichi The Killer, Crows Zero, Cult films

บทคัดย่อ

บทความทางวิชาการเรื่อง Takashi Miike ในฐานะประพันธ์ภาพยนตร์ญี่ปุ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลงานของผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะ ซึ่งเป็นผู้กำกับภาพยนตร์ชาวญี่ปุ่นที่ได้รับสมญานามว่า “King of Cult” จากวงการภาพยนตร์ โดยบทความนี้ผู้ศึกษาได้ใช้แนวคิดทฤษฎีประพันธ์กรในการศึกษาวิเคราะห์เพื่อแสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะความเป็นประพันธ์กรของผู้กำกับท่านนี้ เนื่องจากผลงานของผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะนั้นมีเอกลักษณ์อันโดดเด่นทางด้านเนื้อหาและมีความชัดเจนในการนำเสนอผลงานตลอดมา มีการถ่ายทอดเรื่องราวที่มีการหักมุม สะเทือนขวัญปนเปไปกับเรื่องราวความขัดแย้งได้อย่างลงตัว โดยนำเสนอด้านมืดในจิตใจมนุษย์และสะท้อนให้เห็นถึงความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในสังคมโดยการเสนอภาพที่รุนแรงในการแก้ปัญหาเพื่อเสียดสีสังคมญี่ปุ่น อีกทั้งเนื้อหาในภาพยนตร์จะคอยสอดแทรกคำสอนทางศาสนาเข้ามาในภาพของความรุนแรงที่เหนือจริง ซึ่งภาพยนตร์ทุกเรื่องของผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะนั้นมีลักษณะเฉพาะที่เข้ากับคุณลักษณะของความเป็นประพันธ์กรภาพยนตร์

Takashi Miike ในฐานะประพันธ์กรภาพยนตร์ญี่ปุ่น

ชัชชาริ เพียรพิทักษ์*

บทนำ

หนังคัลท์ (cult film) โดยภาพรวมแล้วหมายถึง ภาพยนตร์ที่มีใ้ได้อยู่ในกระแสสายหลักของสังคมคนดู ภาพยนตร์หมุ่มมาก แต่เป็นภาพยนตร์ที่เต็มไปด้วยภาวะสุดขั้วบางประการ บ้างก็ก่อให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ หลากหลาย บางคนมองว่าเป็นภาพยนตร์ที่วิปริต หลุดโลก หรือเป็นภาพยนตร์ที่มีต้นทุนต่ำ ได้รับการตอบรับใน ด้านลบและถูกสะท้อนกลับมาอย่างรุนแรงจากคนดูหมุ่มมาก แต่ถึงกระนั้นกลับทำให้คนดูบางกลุ่มเกิดอาการลุ่มหลง โดนใจอย่างรุนแรงจนถึงขนาดบูชาประหนึ่งเทพเจ้าของตน (Amacgyver, 2550) ส่วนของตัว “หนังคัลท์” จะว่าด้วย เรื่องพฤติกรรมผิดแปลกไปจากมนุษย์ทั่วไป เรื่องเหลือเชื่อ หรือ โลกประหลาดบิดเบี้ยว เป็นต้น ดังนั้นคำว่า “หนัง คัลท์” จึงไม่ใช่คำแยกประเภทของภาพยนตร์ หากแต่เป็นคำที่พูดถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจากภาพยนตร์เรื่องนั้น และสำหรับในวงการภาพยนตร์ญี่ปุ่น ยอดผู้กำกับที่ได้รับสมญานามว่าเป็น “เจ้าพ่อหนังคัลท์แห่งเกาะญี่ปุ่น” หรือ “King of Cult” คือ ผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีชื่อว่า ทาคาชิ มิอิเกะ (Powered and Hosted by Lefora Forums, 2552)

ผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะ เป็นหนึ่งในผู้กำกับภาพยนตร์ที่รังสรรค์สิ่งแปลกใหม่ให้กับวงการภาพยนตร์ของ ญี่ปุ่นมากที่สุด จนเขาได้กลายเป็นราชาแห่งภาพยนตร์ในแนวใช้ความรุนแรงอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง ผู้กำกับภาพยนตร์ ที่ดัง ๆ ของประเทศญี่ปุ่นส่วนใหญ่มักจะสร้างภาพยนตร์ที่ลึกซึ้ง มีเนื้อหาที่ยอดเยียมและสร้างชื่อเสียงกันจากงาน ประกวดภาพยนตร์ งานเทศกาลภาพยนตร์ที่จัดตามประเทศต่าง ๆ แต่สำหรับผู้กำกับท่านนี้ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ทาคาชิ มิอิเกะเริ่มจากการทำภาพยนตร์เล็ก ๆ โคงค์งในกลุ่มหนังคัลท์ที่นิยมภาพยนตร์ที่เต็มไปด้วยความรุนแรง สร้าง กระแสมาจากตลาดวีดีโอ จนกระทั่งมีแฟนพันธุ์แท้ติดตามผลงานของเขาจากทั่วทุกมุมโลก ถือได้ว่าเป็นสุดยอดผู้ กำกับอัจฉริยะของญี่ปุ่นคนหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้เองทำให้ผู้ศึกษาต้องการศึกษาภาพยนตร์ของผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะ เนื่องจากงานของผู้กำกับท่าน นั้นนั้นมีคุณลักษณะที่พิเศษอันเด่นชัดทั้งในด้านเนื้อหาและวิธีการนำเสนอ อีกทั้งผลงานที่ผ่านมาของผู้กำกับท่านนี้ก็

* นักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ยังมีแนวทางที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมาตลอดซึ่งเหมาะสมกับการนำทฤษฎีประพันธ์กรรมมาวิเคราะห์ลักษณะผลงานภาพยนตร์ของผู้กำกับที่มีความเป็นเอกลักษณ์ท่านนี้ ซึ่งผู้ศึกษาได้เลือกศึกษาภาพยนตร์ที่เด่น ๆ ของผู้กำกับท่านนี้เพียง 3 เรื่องจากภาพยนตร์ทั้งหมดของเขา ได้แก่ เรื่อง Audition (2000), เรื่อง Ichi The Killer (2001) และเรื่อง Crows Zero (2008) เพื่อศึกษาถึงพัฒนาการของรูปแบบและเนื้อหาที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะผ่านแนวทางทฤษฎีที่เรียกว่า ประพันธ์กรรมภาพยนตร์

ประพันธ์กรรมภาพยนตร์

หนึ่งในทฤษฎีที่นิยมใช้ในแวดวงของการวิจารณ์ภาพยนตร์ ก็คือ “ทฤษฎีประพันธ์กรรม” หรือ “auteur theory” ที่มองว่า “ภาพยนตร์” ถือเป็นผลิตภัณฑ์แห่งความคิดอ่านของ “ผู้กำกับ” ซึ่งต้องรับผิดชอบในคุณภาพโดยรวมของงานที่ตนสร้างขึ้นมา การวิเคราะห์วิจารณ์ภาพยนตร์แต่ละเรื่องจึงไม่สามารถแยกจาก “ตัวตน” ของผู้กำกับท่านนั้น ๆ ได้และความเข้าใจในประวัติความเป็นมาของผู้กำกับแต่ละรายก็อาจมีส่วนช่วยในการพิจารณาภาพยนตร์ได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

จากหนังสือประพันธ์กรรมภาพยนตร์ญี่ปุ่นของบุญฤทธิ์ บุญญะเขตมาละ(2552) กล่าวไว้ว่าเหนือสิ่งอื่นใด สมมุติฐานทางปรัชญาของทฤษฎีนี้ คือ ความเชื่อที่ว่าศิลปะของภาพยนตร์ตั้งอยู่ที่การใช้ภาพยนตร์เป็น “เครื่องมือ” สำหรับการแสดงออกส่วนตัว (Personal Expression) ของศิลปินแน่นอน ที่จริงแล้วจุดเน้นในทำนองนี้ไม่ใช่ของใหม่อะไรเพราะนี่คือหลักการเบื้องต้นของศิลปะแขนงอื่นที่เก่าแก่กว่าอื่น ๆ ในกรณีของภาพยนตร์ อันเป็นศิลปะสมัยใหม่ที่ขึ้นกับบทบาทของคนจำนวนมาก การเชิดชูให้ผู้กำกับเป็นใหญ่อาจจะดูแปลกสำหรับบุคคลภายนอก แต่ทว่าวัตถุประสงค์หลักประการหนึ่งของทฤษฎีประพันธ์กรรมที่ถือกำเนิดในปี ค.ศ.1950 เมื่อภาพยนตร์ไม่ใช่สื่อที่ได้รับความนิยมนับถือว่าเป็น “ศิลปะ” อีกแขนงหนึ่ง ก็คือ การสร้างความศรัทธาว่าภาพยนตร์เป็นศิลปะ ฉะนั้นในทางทฤษฎีจึงเกิดความจำเป็นที่จะต้องระบุออกมาให้ได้ว่าใครเป็น “ผู้สร้างสรรค์” (Creator) ตามมาตรฐานของศิลปะที่อายุสูงกว่าเนื่องด้วยก่อนหน้านี้ ภาพยนตร์มักถูกกล่าวหาว่าเป็นเพียงส่วนหนึ่งของ “วัฒนธรรมมวลชน” (mass culture) เท่านั้น

ทฤษฎีประพันธ์กรรม(Auteur Theory หรือ Auteurism) จึงถือเป็นการวิจารณ์แนวปฏิฐานนิยมแบบหนึ่ง แต่จะเน้นข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับ “ประพันธ์กรรม” หรือผู้สร้างงานศิลป์ ไม่ว่าจะเป็นประวัติความเป็นมา ความเชื่อ ทัศนคติ แรงบันดาลใจ รวมทั้งเปรียบเทียบระหว่างงานที่วิจารณ์กับงานชิ้นอื่นของผู้สร้างคนเดียวกัน เพื่อค้นหา

ลักษณะร่วมที่เป็น “เอกลักษณ์” หรือ “แบบแผน” ของตัวผู้สร้าง คุณิศทางพัฒนาการของผลงานผู้สร้างว่ารักษา ระดับมาตรฐานได้เรื่อย ๆ หรือเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ดังนั้น ดัชนีของความเป็นประพันธ์กรนั้นจะสามารถวัดได้ หลายวิธี เช่น 1. ผู้กำกับมักจะเป็นผู้เขียนบทภาพยนตร์เอง 2. หรือผู้กำกับมีส่วนร่วมในการเขียนบทภาพยนตร์อย่าง สำคัญหรือไม่ 3. มีการนำเรื่องราวของคนอื่นมาเขียนเป็นบทภาพยนตร์ หรือเขียนบทภาพยนตร์ขึ้นมาจากเรื่องราวที่ ตนเองคิดขึ้นเอง 4. แก่นทางความคิดในทางปรัชญาของภาพยนตร์แต่ละเรื่องมีความสัมพันธ์กับภาพยนตร์เรื่องอื่น ๆ ของผู้กำกับคนเดียวกันมากน้อยเพียงใด 5. ในแง่ของการนำเสนอผู้กำกับภาพยนตร์นั้น ๆ มีลักษณะพิเศษในด้าน ใดเป็นพิเศษหรือไม่ 6. ผู้กำกับได้นำความพิเศษเหล่านั้นมาใช้บ่อยในภาพยนตร์ของตนแต่ละเรื่องอย่างสร้างสรรค์ หรือไม่ 7. ผู้กำกับทำงานอย่างใกล้ชิดในทุกขั้นตอนสร้างสรรค์ นับตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนกระทั่งภาพยนตร์เสร็จ หรือไม่ 8. ผู้กำกับมีท่าทีอย่างไรต่อภาพยนตร์ นั่นก็คือ ให้ความสำคัญกับภาพยนตร์ในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการ แสดงออกส่วนตัวมากน้อยเพียงใด ผู้กำกับได้แสดงความยินดีที่จะประนีประนอมกับแรงกดดันของเจ้าของทุนหรือ รสนิยมของคนดูมากน้อยเพียงใด เป็นต้น และหากแนวความคิดทางปรัชญาและวิธีการนำเสนอทางศิลปะของผู้ กำกับรายใดผ่านการวัดของดัชนีเหล่านี้ได้มากเท่าใด ก็ถือว่ามีความเป็นประพันธ์กรมากเท่านั้น

อย่างไรก็ดี ในทางอุดมคตินั้นการวิจารณ์ภาพยนตร์ตามทฤษฎีประพันธ์กรจะต้องมีรากฐานที่ตั้งอยู่ที่ ความรู้จักภูมิหลังในชีวิตและความคิดของผู้กำกับและภาพยนตร์ของเขาทั้งหมดเป็นอย่างดี นอกจากนี้การตัดสิน คุณค่าภาพยนตร์แต่ละเรื่องของผู้กำกับคนนั้น ๆ จะทำได้ก็ภายในกรอบความรู้อันครบถ้วนเท่านั้น

ประวัติของผู้กำกับ Takashi Miike

ผู้กำกับทาคาชิ มิกิเกะ เกิดเมื่อวันที่ 24 สิงหาคม ค.ศ.1960 ที่เมืองยาโอะ (Yao) จังหวัดโอซาก้า (Osaka) ซึ่งเป็นเขตที่อยู่อาศัยตามพื้นที่กรรมกรและผู้อพยพ ครอบครัวของเขามีภูมิลำเนาเดิมมาจากจังหวัดคุมาโมโตะ (Kumamoto) ทางตอนใต้ของเกาะคิวชู แต่ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 คุนปุ่นของเขาถูกส่งไปประจำการในประเทศ จีนและประเทศเกาหลี บิดาของเขาเกิดที่กรุงโซล ประกอบอาชีพช่างเชื่อม ส่วนมารดาของเขานั้นประกอบอาชีพ ช่างเย็บ หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ครอบครัวของเขากลับมาที่ประเทศญี่ปุ่นอีกครั้ง คราวนี้ไม่ได้อาศัยอยู่ที่คุมาโม โตะ (Kumamoto) ดังนั้นเขาจึงเติบโตอยู่ที่โอซาก้า (Osaka) แต่สำหรับเขาแล้ว เขาไม่คิดว่าโอซาก้า (Osaka) คือ ภูมิลำเนาเดิมของเขา ทำให้เขามีความรู้สึกว่าตัวเขาเองเป็นคนหลักลอย นั่นก็เพราะว่าเขาไม่มีภูมิลำเนาเดิมให้ สามารถกลับไปได้อีก ทาคาชิ มิกิเกะเข้าศึกษาที่สถาบัน Yokohama Academy of Visual Arts ที่อยู่ภายใต้การดูแล

ของผู้กำกับที่มีชื่อเสียงอย่าง โชเฮ อิมามูระ และสำเร็จการศึกษาจากสถาบันแห่งนี้ (The Creative Commons Attribution-ShareAlike License, 2556)

ทาคาชิ มือเกาะเริ่มทำงานกับผู้กำกับภาพยนตร์ที่มากประสบการณ์อย่าง โชเฮ อิมามูระและฮิเดโอะ องจิ ก่อนที่จะมีผลงานกำกับภาพยนตร์ของตัวเองเป็นเรื่องแรกซึ่งเป็นภาพยนตร์วิดีโอเรื่อง Eyecatch Junction เขาผ่านงานการกำกับภาพยนตร์วิดีโอมาแล้วมากมาย จนในปี ค.ศ.1995 ได้มีผลงานการกำกับทางโทรทัศน์เรื่อง Daisan No Gokudo กับเรื่อง Shinjuku Triad Society แต่ที่ทำให้เขากลายเป็นที่รู้จักมาจากรูปแบบของการกำกับภาพยนตร์อันสร้างสรรค์และไม่ซ้ำใครในเรื่อง Fudoh (1996) และยิ่งโด่งดังจากเรื่อง Bird People of China (1998) และเรื่อง Dead or Alive (1999) ด้วยสไตล์การถ่ายทำภาพยนตร์อันแปลกประหลาดและเป็นเอกลักษณ์จากในเรื่อง Audition นั้น ทำให้ชื่อ ทาคาชิ มือเกาะ เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้นในต่างประเทศ โดยภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ชนะรางวัล KNF award และ FIPRESCI จากเทศกาลภาพยนตร์ Rotterdam International Film Festival ครั้งที่ 29 นอกจากนี้เขายังได้รับการจัดอันดับให้เป็นหนึ่งในสิบผู้กำกับที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดคนหนึ่งของนิตยสาร TIME จนเขากลายเป็นผู้กำกับภาพยนตร์ชาวญี่ปุ่นคนหนึ่งซึ่งมีผลงานออกมามากอย่างต่อเนื่อง จากการที่เขาเป็นคนทำงานรวดเร็ว ทำให้เขาสร้างผลงานได้ 2-3 เรื่องต่อปี ส่งผลให้ผลงานของเขามีแนวทางหลากหลาย ตั้งแต่ภาพยนตร์แนวอาชญากรรมดิบเถื่อนไปจนถึงภาพยนตร์เพลง เช่น เรื่อง The City of Lost Souls (2000), เรื่อง Ichi The Killer (2001), เรื่อง The Happiness of the Katakuris (2001), เรื่อง Graveyard Of Honor (2002) และเรื่อง Zebraman (2003)

ในปี ค.ศ.2003 ภาพยนตร์เรื่อง Gozu ได้เข้าฉายในเทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์และสร้างประวัติศาสตร์ด้วยการเป็นภาพยนตร์วิดีโอเรื่องแรกซึ่งได้รับเลือกให้เข้าชิงรางวัลในสาขา Director's Fortnight อย่างเป็นทางการ ในปีถัดมา ภาพยนตร์เรื่อง One Missed Call ได้กลายเป็นภาพยนตร์ที่ทำรายได้สูงสุดจากการจัดอันดับภาพยนตร์ใน Box office อีกทั้งผลงานเรื่อง IZO ก็ได้เข้าชิงรางวัลอย่างเป็นทางการในเทศกาลภาพยนตร์กรุงเวนิส ต่อมาในปี ค.ศ. 2005 ภาพยนตร์เรื่อง The Great Yokai War ทำรายได้ไปเป็นจำนวนมาก ส่วนเรื่อง A Big Ban Love : Juvenile นั้นได้รับเลือกให้เข้าฉายอย่างเป็นทางการในเทศกาลภาพยนตร์กรุงเบอร์ลิน ทว่าต่อมาภาพยนตร์ภาษาอังกฤษเรื่องแรกของเขา คือ เรื่อง Masters of Horror – Imprint กลับถูกระงับการฉายในประเทศอเมริกา เนื่องจากภาพยนตร์เรื่องนี้สยดสยองเกินกว่าจะรับได้ แต่อย่างไรก็ตาม เขายังมีผลงานต้นเต็นเร้าใจในอนาคตอันใกล้อีกมากมาย เป็นต้นว่าเรื่อง Bishonen and Yattaaman (ฤดูใบไม้ผลิปี 2009)

นอกจากการกำกับภาพยนตร์แล้ว ทาคาชิ มือเกาะ ยังได้ร่วมแสดงในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ ด้วย อาทิเช่น เรื่อง Kenka No Hanamichi (1996) และเรื่อง Agitator ซึ่งเขาเป็นกำกับเอง รวมไปถึงภาพยนตร์ที่ผู้กำกับทาเคชิ มียาซากะกำกับด้วย คือ เรื่อง Kyoufu Namamushi Yakata No San-shimai (1997) ภาพยนตร์ที่ผู้กำกับเป็นเอก รัตนเรืองกำกับในปี ค.ศ.2003 เรื่อง Last Life in The Universe (เรื่องรัก น้อยนิด มหาศาล) ภาพยนตร์เรื่อง The Neighbor

No.Thirteen (2005) ที่กำกับโดยยาซุโอะ อิโนะอุเอะ และภาพยนตร์เรื่อง Hostel โดยผู้กำกับเอลิ รอท ในปี ค.ศ. 2006 ซึ่งภาพยนตร์เรื่องนี้มีความโดดเด่น ดารันดิโนเป็นผู้อำนวยการสร้าง ในทางกลับกัน เควนติน ตาร์นติโนก็ได้มาร่วมแสดงในภาพยนตร์เรื่อง Sukiyaki Western Django ของทาคาชิ มิกิเกะด้วยเช่นกัน เปรียบเหมือนเป็นการแลกเปลี่ยนมิตรภาพระหว่างกันของอัจฉริยะบุคคลทางด้านภาพยนตร์ของทั้งสองคนนั่นเอง (Takashi Miike (ทาคาชิ มิกิเกะ), 2555)

ผลงานของ Takashi Miike

ภาพยนตร์เรื่อง Audition (2000) : เลือกเธอมาฆ่า

"หากมีสิ่งใดที่เราสามารถคาดเดา (predictable) ได้เมื่อรับชมภาพยนตร์ของ Takashi Miike สิ่งนั้นก็คงเป็น ความคาดเดาไม่ได้ (unpredictable) ของภาพยนตร์เรื่องนั้นนั่นเอง" (Leong, 2002)

จากคำกล่าวข้างต้นนี้จะสร้างความแปลกใจ หรือสับสนให้กับผู้ที่ไม่เคยชมผลงานของผู้กำกับท่านนี้อยู่ไม่น้อย กล่าวได้ว่าภาพยนตร์ของทาคาชิ มิกิเกะนั้นจะดำเนินเรื่องโดยเน้นให้ผู้ชมเป็นคนทำความเข้าใจเองตั้งแต่ต้นจนจบว่าภาพยนตร์เรื่องนั้นต้องการนำเสนออะไร ซึ่งภาพยนตร์เรื่อง Audition นั้นเรียกได้ว่าเป็นภาพยนตร์ที่มีส่วนผสมระหว่างความงาม (Beauty) และความรุนแรง (Violence) ได้อย่างลงตัวและสามารถสะท้อนให้เห็นถึงแง่มุมในหัวใจมนุษย์ซึ่งถูกเคลือบไว้ภายใต้หน้ากากของความงดงาม ความรัก และความหวังได้อย่างถึงแก่นที่สุด ผู้กำกับทาคาชิ มิกิเกะได้ใช้ฉากของพระอาทิตย์ตกดินเป็นฉากเปิดของเรื่องบอกถึงการเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะเกิดขึ้น พล็อตเรื่องในช่วงแรกจะเป็นการปูพื้นครอบครัวของตัวแสดงนำทั้งสองคน จะใช้เทคนิคที่เรียบง่ายในการบอกเล่าเรื่องราวที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงในชีวิต ตัวเอกของเรื่อง อาโอยาม่า ชิงฮารุ เสรีโสภณเสียใจกับการจากไปของภรรยาทำให้เขาไม่คิดที่จะแต่งงานใหม่ ถึงแม้ว่าลูกชายจะแนะนำให้เขาแต่งงานใหม่อยู่เสมอก็ตาม จากฉากนี้เองที่แสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยของอาโอยาม่า ชิงฮารุ ที่เป็นคนรักครอบครัว รักลูกชาย ทำงานหนักเพื่อหาเงินมาดูแลลูกชายคนเดียวของเขาและเป็นสามีที่ดีที่ถึงแม้ว่าภรรยาจะจากไปนานถึง 7 ปีแล้วแต่ก็ไม่คิดที่จะแต่งงานใหม่ จนกระทั่งเมื่อเขาสังเกตเห็นว่าครอบครัวข้างพากันแต่งงานและต่างมีชีวิตคู่ที่สวยงามกัน อีกทั้งลูกชายยังมีโลกเป็นของตัวเอง ทำให้เขารู้สึกอึดอัดใจ เพื่อนสนิทของเขาที่ชื่อ โยชิคาว่า ยาซุฮิซะ จึงได้คิดวิธีการหาภรรยาใหม่ให้เขาด้วยการอุปโลกเรื่องราวขึ้นมาด้วยการใช้วิธีหลอกล่อสาวสวยให้มาเข้าร่วมการคัดเลือกนักแสดงสำหรับภาพยนตร์เรื่องใหม่ที่กำลังจะสร้างขึ้นของบริษัทพวกเขา แต่ความจริงคือการเปิดโอกาสให้อาโอยาม่าเลือกคู่ครองคนใหม่ในบั้นปลายของชีวิต ฉากของการคัดตัวนักแสดงนั้น ผู้กำกับทาคาชิ มิกิเกะต้องการสื่อให้เห็นถึงสังคมญี่ปุ่น

ที่ยังคงยึดถือคติเพศชายเป็นใหญ่โดยการดูถูกเพศหญิง เปรียบให้เห็นถึงฐานะของเพศหญิงที่ถูกกดขี่ ดูถูกเหยียดหยามเพียงใด เป็นเพียงแค่เหยื่อที่พอโดนหลอกล่อด้วยสิ่งของที่เข้าตาใจ แต่ถ้ากลายเป็นเหยื่อขึ้นมาแล้ว ก็จะไม่ได้อยู่ในฐานะนั้นซ้ำสอง ถึงแม้ตอนแรกอาโอยาม่าจะไม่เห็นด้วยกับเรื่องการออกฉันทน์ แต่พอเห็นหญิงสาวคนหนึ่งเดินเข้ามาด้วยท่าทางนอบน้อม มารยาทงดงาม แต่งกายสุภาพด้วยชุดกระโปรงสีขาว ยิ้มสวย ด้วยกิริยาท่าทางของหญิงสาวที่ดูโดดเด่น ทำให้อาโอยาม่าตกหลุมรักกับสาวสวยที่ชื่อ *ยามาซากิ อาซามิ*

ยามาซากิ อาซามิ เป็นคนสวย ผอมยาว ผิวขาว มีกิริยามารยาทเรียบร้อย งดงาม เธอเพียบพร้อม นั่นทำให้เขาพร้อมจะแต่งงานใหม่กับเธอ จากการดำเนินเรื่องในช่วงนี้มีมิเกะได้ใช้สัญลักษณ์ในเรื่องของเครื่องแต่งกายหญิงสาวเป็นโทนขาวทั้งหมด แสดงให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ ไร้เดียงสาของฝ่ายหญิงที่สามารถล่อให้ฝ่ายชายมาติดกับได้ง่าย ๆ และสื่อให้เห็นว่าภายใต้ความกดดันในสังคมญี่ปุ่นที่เพศหญิงโดนกดขี่นั้นเธอมีวิธีตอบโต้กับมันอย่างไร โดยผู้กำกับทาคาชิ มิเกะได้วางตัวละครตัวนี้ให้มีภูมิหลังที่โดนทารุณ กดขี่ทางเพศทั้งร่างกายและจิตใจอย่างหนัก ความรุนแรงที่เธอได้รับมาในวัยเยาว์นี้เอง เป็นเหมือนแรงขับเคลื่อนให้เธอกลายเป็นคนที่มีสภาพจิตใจไม่ปกติ เรียกร้องหาความรัก ความอบอุ่นอยู่ตลอดเวลา แต่ด้วยความรัก ลุ่มหลงที่อาโอยาม่ามีต่อเธอ ทำให้มองไม่เห็นความจริงที่ถูกซ่อนไว้ภายใต้หน้ากากอันงดงามของอาซามิ จนในที่สุดทั้งสองก็มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกัน ก่อนที่อาซามิจะหายตัวไปจากเขา เนื้อเรื่องดำเนินไปอย่างช้า ๆ ให้อารมณ์ความเป็นดราม่าในหนึ่งชั่วโมงแรก ที่ไม่เพียงแค่ปูพื้นครอบครัวให้ผู้ชมได้เข้าใจลักษณะของตัวละครเท่านั้นยังเป็นการสะกดผู้ชมให้รู้สึกอยากรู้ว่าเรื่องจะจบลงแบบไหน ถึงแม้จะดำเนินเรื่องให้ปั่นป่วนอย่างช้า ๆ แต่ไม่มีช่วงใดที่เป็นที่มาของความน่าเบื่อหน่ายเลย ตรงกันข้าม ภาพยนตร์เรื่อง *Audition* นี้ดำเนินเรื่องราวทั้งหมดไปได้ที่น่าติดตามและเต็มไปด้วยความรุกร่ำใจ จะใช้ฉากในครึ่งชั่วโมงสุดท้ายของเรื่องเป็นการเฉลยเรื่องราวทั้งหมดในเรื่องเกี่ยวกับหลาย ๆ ฉากที่สับสน ซึ่งทาคาชิ มิเกะได้ใช้เทคนิคการเสนอภาพย้อนหลังโดยให้ยามาซากิ อาซามิได้บอกเล่าเรื่องราวของตัวเองในอดีตผ่านทางความฝันของอาโอยาม่า เช่น ฉากถูกระสอบทรายขนาดใหญ่ในบ้านของหญิงสาว ซึ่งภายในบรรจุผู้ชายถูกตัดหู ตัดนิ้ว และถูกเธอลี้นิ้วไว้เหมือนเป็นสัตว์เลื้อยอยู่ในกระสอบทราย, ฉากผู้ชายที่นั่งอยู่หน้าเปียโน ที่เป็นคนเดียวกันกับตอนที่อาโอยาม่าไปพบขณะตามหาอาซามิ ซึ่งชายคนนั้นก็คือคนที่สอนบัลเลต์ให้หญิงสาวตอนยังเด็กและเป็นคนที่ทรามเธอด้วยการนำรูปที่ติดไฟมาลนที่ขาเธอจนเกิดเป็นแผลเป็นหลายจุด ซึ่งการกระทำของผู้ชายคนนี้ได้สร้างปมเกลียดชังเพศชายไว้ในจิตใจของเธอ เป็นต้น กว่าที่อาโอยาม่าจะรู้สึกตัวว่าความจริงแล้วหญิงสาวที่เขาหลงรักมีปรีศนามากมายที่เขาไม่รู้ก่อนที่เธอจะหายตัวไป แต่ความจริงแล้วเธอไม่ได้หายไปไหน เธอเพียงแต่รอเวลาที่จะกลับมาหาเขาพร้อมกับความแค้นที่เขาหลอกเรื่องการคัดตัวนักแสดง ทั้ง ๆ ที่อาโอยาม่าเป็นคนที่เข้าใจเธอทุกอย่าง ขอมรับในตัวเธอ และรับฟังเธอทุกเรื่อง เธอจึงคิดว่าเขาแตกต่างจากผู้ชายคนอื่น ๆ ในโลกไปนี้ แต่เธอก็ต้องผิดหวัง อาโอยาม่าจึงกลายเป็นเพียงแค่เหยื่อในการแก้แค้นของเธอ จากภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องราวความรัก ความโรแมนติกใน

ช่วงแรกกลายมาเป็นภาพยนตร์ที่น่าเสนอความรุนแรงเหนือจริงได้อย่างจับปล้นในช่วงท้ายเรื่องทันที ถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ที่มักจะปรากฏอยู่ในผลงานมิอิเกะแทบจะทุกเรื่อง ฉากทรมานท้ายเรื่องจะประกอบไปด้วย การวางยา การใช้เข็มแทงไปตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย และการตัดอวัยวะด้วยเส้นลวดเพียงเส้นเดียว เป็นต้น ซึ่งรอยยิ้มที่ปรากฏบนหน้าของอาซามิในยามที่เชอทรามาอาโอยาม่านั้นช่างดูมีความสุขมากกว่ารอยยิ้มเงิน ๆ ของเธอเสียอีก ทั้งผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะ และเรียว มุราคามิต้องการสื่อให้เห็นเหมือนกันในประเด็นที่ว่าตัวละคร ยามาซากิ อาซามิ สะท้อนให้เห็นถึงด้านมืดของมนุษย์ได้เป็นอย่างดีเพราะสิ่งที่เราเห็นอาจไม่ใช่สิ่งที่เป็นเสมอไป สุดท้ายการแก้แค้น ก็จบลงด้วยภาพที่ทั้งคู่นอนหันหน้าเข้าหากันและสื่อสารกันทางสายตา ซึ่งอาซามิกล่าวว่า “ฉันรู้ว่าคุณงานยุ่ง ฉัน รู้จักงานของคุณดี ฉันรอโทรศัพท์จากคุณมาตลอด คุณรู้บ้างรีเปล่า ฉัน ไม่คิดว่าเราจะได้เจอกันอีก การใช้ชีวิตคนเดียวหะ มันเหงามากรู้ไหม ฉัน ไม่มีใครจะคุยด้วยสักคน คุณเป็นคนแรกที่พูดให้กำลังใจฉัน ทำให้ฉันลุกขึ้นสู้อีก คุณพยายามเข้าใจฉัน สำหรับตัวฉันแล้ว คุณมีค่าเหนือใคร ๆ ฉัน ไม่อาจที่จะลืมคุณ ได้จริง ๆ” และก็ได้รับคำตอบ กลับคืนจากอาโอยาม่า โดยเขากล่าวว่า “แต่บางทีก็รู้สึกว่าการมีชีวิตที่มีความสุขด้วยไม่ใช่หรือเพราะนี่คือชีวิต เพราะชีวิต ก็เป็นแบบนี้แหละ” แสดงให้เห็นว่าบางทีคำตอบของการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข อาจอยู่ตรงที่การเอาใจ เขามาใส่ใจเรา ถ้าวางสลับกันขึ้นคนละตำแหน่ง เราก็จะรู้ว่าโลกไม่ได้เป็นแบบที่เราเข้าใจเพียงอย่างเดียว

ภาพยนตร์เรื่อง Ichi The Killer (2001) : อีโร่กลับหัว

การตัดสินใจ ยื่นหัวนม ผ่านคนเป็นสองซีก เอาเหล็กแหลมทิ่มเนื้อตัว ปากที่ฉีกจนอมมือคู่ต่อสู้ได้ เศษอวัยวะ มนุษย์จมกอดเลือด การทรมานผู้หญิง เป็นต้น พฤติกรรมเหล่านี้ล้วนเป็นแค่การกระทำส่วนหนึ่งที่ปรากฏใน ภาพยนตร์เรื่องนี้ แต่สำหรับ Ichi The Killer นี้กลับเล่นกับเรื่องราวเหล่านี้เหมือนเป็นแค่การถ่ายฉากแอคชั่น ธรรมดา ๆ เท่านั้น โดยจะเน้นแนวแอคชั่นที่เกินจริงจากการสร้างด้วยคอมพิวเตอร์กราฟิก เรื่องราวเริ่มต้นจากการ หายตัวไปของหัวหน้าแก๊งอัน โจอ ทำให้คาคิฮาระที่เป็นมือขวา มีเอกลักษณ์อยู่ที่สีผมสีทอง แผลเป็นเต็มใบหน้าและ ปากที่ฉีกไปถึงรูหู เป็นต้น ได้ออกตามหาหัวหน้าของตัวเองอย่างหนักหน่วง ทำทุกวิถีทางอย่างไม่สนใจอะไรและ ซาดิสต์สุด ๆ ด้วยวิธีการทรมานสุดพิสดารไม่ว่าจะเป็น ราวด้วยน้ำมันเดือด อัด ซ่อม เอาเหล็กแหลมทิ่มคางทะเล ออกในปาก เป็นต้น คาคิฮาระนั้นถือได้ว่าเป็นตัวละครที่จริงจังและสามารถสร้างความขบขันแบบมีดมนได้ตลอด ทั้งเรื่อง ภาพยนตร์ได้กำหนดให้เขาเป็นตัวเดินเรื่อง โดยฉากที่เขาปรากฏตัวครั้งแรกแสดงให้เห็นถึงความซาดิสต์ และมาโซคิสต์ในตัวของเขาได้เป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จากคำพูดของเขาที่ได้เคยพูดไว้กับหญิงบริการนางหนึ่งว่า “มนุษย์ทุกคนมีส่วนผสมทั้งซาดิสต์และมาโซคิสต์ในตัวเพียงแต่จะมีเอียงไปด้านไหนมากกว่ากันเท่านั้น” ส่วน สาเหตุที่แท้จริงที่คาคิฮาระเป็นเดือดเป็นร้อนออกตามหาหัวหน้าอย่างบ้าคลั่งก็เพราะเขาเชื่อว่ามิอิเกะหัวหน้าคน เดียวเท่านั้นที่อัดเขาได้ดีที่สุด

วันหนึ่ง ในระหว่างที่คาทิสาระตามล่าตัวผู้ก่อเหตุ ลูกน้องของคาทิสาระได้ถูกฆ่าหมู่ในห้องทำงานด้วยสภาพศพถูกตัดเป็นชิ้น ๆ ผ่าครึ่งตัว หัวขาด ไม้สีกองเต็มพื้นห้องที่ท่วมไปด้วยเลือด คาทิสาระสืบจนพบว่าคนที่ฆ่าลูกน้องของเขา คือ ชายที่ชื่อว่า อิจิ ที่เป็นมือสังหาร ก่อนปฏิบัติงานเขาจะสวมชุดหนังสีดำเหมือนชุดมดแดงตรงกลางหลังจะปักเลขหนึ่งอยู่ ผู้กำกับมิจิเกะต้องการจะสื่อให้เห็นว่า ถ้าหากมองจากมุมมองของอิจิ ตัวของเขานั้นก็ทำหน้าที่ไม่ต่างจากซุเปอร์ฮีโร่ที่คอยปราบเหล่าวายร้ายและล้างแค้น โลกใบนี้ด้วยการฆ่าคนชั่วให้หมดไปจากโลก แต่ลึกลงไปแล้ว ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้กำหนดให้อิจิแท้ที่จริงแล้ว เขาทำเพื่อเยียวยาจิตวิญญาณตัวเองจากผลพวงของความเลวร้ายในวัยเด็กนั่นเอง ด้วยความที่บุคลิกภายนอกของเขาเป็นคนที่ผู้ชายอ่อนแอ ชอบเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง เอาผ้าคลุมหัวเล่นเกมเหมือนกลัวคนจะมาทำร้ายตลอดเวลา แสดงให้เห็นว่าผู้กำกับทาคาชิ มิจิเกะ ต้องการที่จะสื่อเลียน เลียดิสซูเปอร์ฮีโร่ที่ไม่ได้ต่างจากฆาตกร โรคจิตประเภทหนึ่งที่ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกด้านมืดของตัวเองไปจนถึงเรื่องที่ว่าอดีตและความแค้นของเขา

คาทิสาระอยากหวาดกลัวที่สุด ๆ อยากที่จะล้มลงการต่อสู้ที่ตื่นเต้นและตายอย่างสุดมันต่างหาก โดยตัวตนของอิจิเปรียบได้กับภาพของตัวแทนของตัวละครทั้งสามตัว ได้แก่ คาทิสาระ คานะโกะ และจิจิ ในเวทีการต่อสู้กับอดีตเพื่อเปลี่ยนแปลงโลกของแต่ละคน

ในที่สุดจากสุดท้ายของการควลงันระหว่างอิจิ คาทิสาระ และคานะโกะ ที่ถือเป็นบทสรุปของความฝันเพียงทั้งหมด เมื่อทุกคนมาเจอกันบนดาดฟ้าตึกตัวคาทิสาระเองมองอิจิคือคู่ต่อสู้ที่สมบูรณ์แบบที่สุดของเขา แต่ขณะที่ทั้งสองคนกำลังต่อสู้กันอยู่นั้น คานะโกะลูกน้องที่เป็นมือปืนของคาทิสาระพร้อมด้วยบุตรชายก็โผล่เข้ามาขัดจังหวะเสียก่อน ตัวคานะโกะเองนั้นมีลูกชายที่ตกอยู่ในสภาพเดียวกันกับอิจิ คือ เป็นคนอ่อนแอและมักจะถูกกลั่นแกล้งตลอดเวลา ความที่คานะโกะล้มเหลวในชีวิตครอบครัวและหน้าที่การงาน เขาจึงมองว่าอิจิเป็นเหมือนหนามที่คอยทิ่มแทงอกของเขา เขาจึงฝากรอยกระสุนไว้ที่ขาทั้งสองข้างของอิจิจนส่งผลให้ความปรารถนาของคาทิสาระที่จะได้ฟาดฟันกับอิจิจบสิ้นลง จากนั้นบุตรชายของคานะโกะที่เห็นพ่อตัวเองถูกฆ่าต่อหน้าต่อตาจึงตรงเข้าไปกระแทบอิจิซ้ำซึ่งทาคาชิ มิจิเกะต้องการสื่อให้เห็นว่าการกระทำของบุตรชายของคานะโกะนั้นสะท้อนให้เห็นถึงตัวตนของอิจิในสมัยยังเด็กที่ถูกกลั่นแกล้ง แต่ทว่าในตอนนั้นเขาขี้ขลาดเกินกว่าที่จะลุกขึ้นต่อสู้จนกลายเป็นแผลเป็นที่อยู่ในใจของเขาเรื่อยมา และนี่เองที่เป็นสาเหตุให้จิจิหลอกใช้เขาเพื่อล้างแค้นให้ตนเองได้สำเร็จ เมื่อความปรารถนาของคาทิสาระหมดลงเขาจึงตัดช่องน้อยด้วยการสอดเหล็กแหลมยาวเข้าสู่หูของตนเอง เสียประกอบในเหตุการณ์จากภพขยายภายในรูหูยึดตามโศตประสาทที่ค่อย ๆ บิดเบี้ยวของคาทิสาระ ในที่สุดภาพก็ตกอยู่ในความเงิบ จากนั้นภาพยนตร์ก็ตัดมาเป็นเหตุการณ์เบื้องนอกที่อิจิหัวแขนข้างหนึ่งของลูกชายคานะโกะเดินมาหาคาทิสาระ ทั้งสองได้เผชิญหน้ากัน แต่คาทิสาระก็สิ้นท่าให้แก่อิจิเพียงแต่ฝ่ายหลังวางขาด้วยท่าไม้ตาย ใบมีดจากสันเท้าก็เฉาะเข้าหน้าผากคาทิสาระก่อนที่ร่างเขาจะร่วงลงสู่พื้น จากนั้นภาพก็ตัดไปที่ลูกชายคานะโกะที่ร้องไห้สะอึกสะอื้น การ

ลำดับภาพเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นการจุดประกายความสับสนต่อการสื่อความหมายในเหตุการณ์ไม่น้อยเพราะสามารถเป็นได้ทั้งเหตุการณ์ย้อนหลังหรือเหตุการณ์บนคาบฟ้าตึกซึ่งทั้ง 2 เหตุการณ์นี้ต่างดำเนินไปพร้อมกัน ช่วงท้ายของภาพยนตร์จะเห็นร่างจิจิถูกแขวนคอห้อยต่อแฉ่งอยู่บนต้นไม้ เบื้องล่างมีเด็กนักเรียนเรียงแถวเดินผ่านไป ภาพจากด้านหลังของเด็กหนุ่มที่คล้ายคลึงคล้าคลาว่าจะป็นอิจิหันหน้ามาหากล้อง นอกจากนี้ในฉากมีนกบินร่อนวนรอบร่างจิจิซึ่งแขวนต่อแฉ่งอยู่กับกิ่งไม้ นกบินโฉบผ่านร่างเด็กหนุ่มผู้คล้ายคลึงคล้าคลาจะเป็นอิจิ ซึ่งนกในภาพยนตร์ของมิอิเกะถือเป็นสัญลักษณ์แทนการจู่โจมในกรณีของภาพยนตร์เรื่องนี้ก็รับหน้าเป็นสื่อเชื่อมบริบทเพื่อรองรับมุมมองของเด็กต่อการตายของผู้ใหญ่ทั้ง 3 คน เป็นการสื่อให้เห็นถึงบทบาทคุณค่าที่แท้จริงของนกในภาพยนตร์ของผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ก็ยังสื่อให้เห็นถึงร่องรอยความสัมพันธ์ระหว่างนกด้วยกันเองกับการละทิ้งถิ่นฐานอย่างไม่มีที่สิ้นสุดอีกด้วย

ภาพยนตร์เรื่อง *Crows Zero* (2008) : เรียกเขาว่าอิกิ

Crows Zero เป็นภาพยนตร์ที่ถ่ายทอดเรื่องราวความฝันของลูกผู้ชายได้อย่างชัดเจนเป็นรูปธรรม ซึ่งโรงเรียนชูชูรันที่เป็นสถานที่หลักในเรื่องจะเปรียบเสมือนดินแดนแห่งความฝันที่ตัดขาดจากความยุ่งยากทั้งปวงแห่งโลกทุนนิยมที่มนุษย์ทุกคนต้องเผชิญจากในยุคปัจจุบัน ผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะพยายามสร้าง *Crows Zero* ขึ้นมาโดยไม่ให้เป็นผลงานศิลปะที่ยิ่งใหญ่นัก จัดเป็นงานประเภทที่เอาใจตลาดอยู่ค่อนข้างสูง มีประเด็นชัดเจนและสอดแทรกจากตลกเหนื่อจริงในแบบการ์ตูนเพื่อรักษาอารมณ์ขันห้าม ๆ แบบดั้งเดิม เรื่องราวในภาพยนตร์นั้นไม่ได้จำกัดอยู่ที่ตัวละครเอกตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้ดำเนินเรื่อง หากแต่ใช้สถานที่และช่วงเวลาเป็นจุดศูนย์กลางของเรื่อง ตั้งแต่โรงเรียนมัธยมชูชูรัน เมืองเล็ก ๆ ที่พวกเขาอยู่ ครอบคลุมไปถึงโลกของพวกเขาอันธพาล เช่นเดียวกันกับวันเวลา ที่จำกัดอายุของตัวละครไว้ให้อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายเท่านั้น ตัวละครรุ่นแล้วรุ่นเล่าจะสลับสับเปลี่ยนกันมีบทบาทและสร้างวีรกรรมอันยิ่งใหญ่ที่พิสูจน์ให้เห็นถึงคุณค่าอันกล้าและคุณค่าแห่งลูกผู้ชายที่แท้จริง ซึ่งเนื้อหาในภาพยนตร์จะเป็นเรื่องราวที่ให้น้ำหนักไปทาง *Escape Fiction* หรือความบันเทิง อันว่าด้วยการหนีออกจากโลกแห่งความเป็นจริงอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาของการเล่นภาพความฝันของชายหนุ่มที่สามารถใช้ชีวิตอย่างมีเกียรติและอิสระอย่างที่โลกที่แท้จริงนั้นไม่มีทางเป็นไปได้ แต่ถ้าเรามองในแง่ร้ายจะเห็นว่าเนื้อหาของภาพยนตร์นั้นค่อนข้างที่จะรุนแรงจนกลายเป็นภัยต่อผู้ชมที่ไม่มีวิจารณญาณเพียงพอ

ผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะได้กล่าวถึงการปะทะกันแบบเด็กผู้ชายของความฝันกับโลกแห่งความเป็นจริงได้อย่างน่าสนใจไม่น้อย โดย *Crows Zero* จะเล่าเรื่องราวของ “เก็นจิ” ลูกชายของหัวหน้าแก๊งยาภูเขา “ริวเซโกะ” ที่ย้ายมาเป็นนักเรียนใหม่ที่โรงเรียนชูชูรัน เขาเป็นคนแข็งแกร่ง คือร้อนและมั่นใจในความสามารถด้านการต่อสู้ของตนเองมาก เขาเป็นพวกลุยเดี่ยวไม่ใช่คนที่จะเป็นหัวหน้าใครได้ เห็นได้จากฉากที่เก็นจิมาโรงเรียนวันแรกก็ทำตัวกว้างโดยไป

พันสีบนผนังของคาเฟ่เป็นการประกาศศักดาการเป็นที่หนึ่งในชุมชน จากนั้นผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะ ได้ใช้สัญลักษณ์ซึ่งก็คือ นกที่บินผ่านศีรษะของเก็นจิไปสื่อให้รู้ถึงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหม่กำลังจะเริ่มต้นขึ้นท่ามกลางความวุ่นวาย ในที่นี้อาจจะหมายถึงการที่เก็นจิประกาศตัวเป็นผู้นำคนใหม่ที่ชุมชนนั่นเอง ด้วยความที่เก็นจิเป็นคนหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี ชอบหาเรื่องใคร ๆ ก่อนเพราะต้องการจะเอาชนะ และมั่นใจในฝีมือของตนเองสูง ทำให้เป้าหมายที่จะขึ้นครองโรงเรียนแห่งนี้จะเป็นเรื่องยาก แต่แล้วเก็นจิบังเอิญได้รู้จักกับ “คาตาริ เคน” ยากูซ่ากระจอกที่อ้างตัวว่าเคยเรียนที่ชุมชนแห่งนี้และรู้วิธีที่จะครองโรงเรียนนี้อีกด้วย เคนจึงได้ให้คำแนะนำแก่เก็นจิไว้ว่า “การจะครองที่นี่ได้ ต้องมีดีกว่าการชกต่อย เช่น ต้องมีความเป็นผู้นำ มีวิรกรรมที่กล้าหาญ” และตรงนี้เองที่เก็นจิหลงลืมไป แม้ว่าเขาจะหาแนวร่วมมาได้มากมาย แต่เพราะลักษณะนิสัยของเขาจึงส่งผลให้บางคนทนอยู่ร่วมกับเขาไม่ได้ ทำให้เก็นจิต้องกลับมานั่งทบทวนตัวเองใหม่ สารสำคัญของเรื่องนี้ที่ผู้กำกับต้องการสะท้อนให้เห็น คือ ถ้าเรารู้จักวิธีการที่จะอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ อย่างที่เก็นจิทำ เราเองก็จะมีเพื่อนมากมายอย่างที่เก็นจิมีเช่นเดียวกัน ซึ่งการทบทวนตัวเองใหม่ของเก็นจินั้นนำไปสู่การยอมรับฟังคนอื่น ๆ ลดความเอาแต่ใจกับความใจร้อนของตนเองลง จนเก็นจิสามารถผนีกำลังพันธมิตรใหม่ได้อีกครั้ง

และประเด็นที่สำคัญอีกประเด็นหนึ่งที่ผู้กำกับต้องการสื่อให้เห็นอย่างชัดเจนในหลาย ๆ ฉาก คือ เรื่องความเป็น “ลูกผู้ชาย” เช่น จากการเล่นไม้ซื่อของลูกน้องบางคนของเซริชิวา โดยการรุมคนของเก็นจิแบบ “หมาหมู่” ที่แม้กระทั่งเซริชิวา ที่พอรู้ถึงเรื่องราวของเหตุการณ์ดังกล่าวแล้ว ถึงกับโมโหและบอกเพื่อนของตนว่า “ฉันยอมสู้หัวชนฝา ดีกว่าจะมาเล่นตุ๊กตักแบบนี้!” และแม้ว่าภาพยนตร์จะแสดงให้เห็นถึงความเป็นลูกผู้ชายของเหล่าตัวละครจนน่าหลงใหล แต่มิอิเกะก็ได้สอดแทรก “คำตักเตือน” ไว้เช่นกัน ซึ่งเห็นได้จากเคน ยากูซ่าที่มาเป็นเพื่อนกับเก็นจิ เคนนั้นเลิกเรียนกลางคันและออกมาทำงานเป็นลูกน้องยากูซ่า ชีวิตของเคนก็ไม่ได้รุ่งโรจน์ในอาชีพนี้อย่างที่ตั้งใจไว้ โดยตัวของเคนพยายามจะสื่อให้เห็นว่าการที่จะใช้ชีวิตแบบนี้มันช่างอันตรายและไม่มั่นคงเอาซะเลย แต่การที่เคนได้มารู้จักกับเก็นจิและได้มีส่วนร่วมในการพยายามผลักดันให้เก็นจิขึ้นครองชุมชน มันทำให้ความฝันที่เคยอยู่ห่างไกลสำหรับเขา หรือถ้ามองในอีกแง่ คือ “การประสบความสำเร็จ” ได้ใกล้ความเป็นจริงขึ้นมาบ้าง ในความเป็นจริง เคนก็เป็นเพียงแค่คนที่ “แก่” เกินไปสำหรับแล้วโลกแห่งความฝันนี้ ซึ่งฉากที่แสดงถึงความเป็นคนที่แก่เกินไปได้อย่างชัดเจน คือ ฉากที่เคนเดินมาคูพวกของเก็นจิที่กำลังวิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนานกันในโรงเรียน เคนนั้นอยากจะเข้าไปมีส่วนร่วมสนุกด้วย แต่ก็โดนริ้วเหล็กของโรงเรียนกั้นขวางไว้ ซึ่งผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะต้องการแสดงให้เห็นว่า Crows Zero โลกแห่งการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งเกียรติยศนั้นอาจจะถูกฉายอย่างเด่นชัดมากในสถานที่อย่างชุมชนและในช่วงชีวิตวัยรุ่นอันร้อนแรง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าในโลกแห่งความเป็นจริงหรือโลกของผู้ใหญ่จะปราศจากซึ่งสิ่งเหล่านี้โดยสิ้นเชิง สุดท้ายรูปแบบของการต่อสู้อาจเปลี่ยนไป แต่ความกล้าหาญและคุณค่าของลูกผู้ชายแบบเก๋านั้นสามารถพิสูจน์ได้ทุกวินาทีแห่งชีวิต เคนถึงได้รู้ว่าสงครามที่กำลังเกิดขึ้นนั้นตัวเองเป็นเพียงคน

นอก ความฝันในชูชูรันของเขานั้นมันจบไปนานแล้ว แต่เขายังคงต้องเผชิญกับสงครามการต่อสู้ในโลกของผู้ใหญ่ อีกมากมาย

ช่วงหลัง ในครึ่งชั่วโมงสุดท้ายของภาพยนตร์ มิอิเกะได้ตัดสลับระหว่าง 3 – 4 เหตุการณ์เข้าด้วยกัน ซึ่งได้แสดงให้เห็นถึงเส้นกั้นระหว่างเขตแดนของความฝันกับความเป็นจริงที่ทับซ้อนกันอยู่จนแยกไม่ออก ได้แก่ จากที่เด็กสาวผู้ชูงวงนอกมองเห็นภาพคนรักกำลังทำสิ่งที่เธอไม่มีวันเข้าใจ ฉากการต่อสู้เพื่อชิงที่หนึ่งในชูชูรันท่ามกลางสายฝน จากที่โทชิโอะเพื่อนสนิทของเซริชิวาว่าต้องเผชิญหน้ากับโรคร้ายของตนเองอย่างเฉียดตาย ในขณะที่สงครามอันศักดิ์สิทธิ์ของเหล่าเด็กหนุ่มกำลังจะเกิดขึ้น และจากที่เคนกำลังจะถูกหัวหน้ายิงโทษฐานที่ฝ่าฝืนคำสั่ง เป็นต้น แต่สุดท้ายเหตุการณ์ทุกเหตุการณ์ก็ได้คลี่คลายลงด้วยภาพของสายฝนที่ตกลงมาอย่างรุนแรง แสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของสิ่งใหม่ ๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่ในท้ายที่สุดแล้วสิ่งที่ผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะ ต้องการจะบอกก็คือ สงครามการต่อสู้ของเหล่านักรบชูชูรันทั้งหลายอาจจะเป็นเพียงความฝัน ความไร้ค่าอย่างที่ตัวละคร “รินคาแมน” พูดไว้ในตอนท้ายถือว่า “ไม่ต้องต่อสู้ไปเรื่อย ๆ แล้วก็เรียนจบกันไป ชัยชนะที่ได้มา มันเป็นเพียงแค่ความฝันเท่านั้น ไม่มีใครครองที่นี่ได้” และนี่คงเป็นคำเตือนที่ตัวละครรินคาแมนพยายามจะบอกให้ตัวละครในภาพยนตร์ยอมรับความจริงในเรื่องนี้

ผลการวิจัย

Takashi Miike ในฐานะประพันธ์กรภาพยนตร์

เมื่อพิจารณาผู้กำกับ Takashi Miike โดยใช้ทฤษฎีประพันธ์กรภาพยนตร์ดังที่กล่าวข้างต้นจะพบว่า ผลงานของทาคาชิ มิอิเกะไม่ใช่งานที่ดูยาก แต่เอกลักษณ์อันโดดเด่น คือ ฉากที่เต็มไปด้วยความรุนแรง อารมณ์ขันที่ปรากฏในภาพยนตร์จะมีลักษณะที่เป็นอารมณ์ขันร้ายแบบมีดมน หรือตลกแบบเจ็บตัว (Slapstick) สะท้อนถึงความดำมืดในจิตใจของมนุษย์ได้เป็นอย่างดี เสนอภาพของความรุนแรงในสังคมญี่ปุ่นที่กดดันเพศหญิงและผู้ที่ยอ่อนแอกว่าตนเอง ถ่ายทอดถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในครอบครัวของประเทศญี่ปุ่นที่วิวัฒนาการ เทคโนโลยี วัฒนธรรมต่างชาติเข้าถึงได้อย่างรวดเร็วเกินคาดหมายทำให้ตั้งรับกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นไม่ทัน ตัวทาคาชิ มิอิเกะนั้นมีมุมมองที่ใช้ถ่ายทอดเรื่องราวได้อย่างคาดไม่ถึง ภาพยนตร์ของเขาแต่ละเรื่องจะหักมุม สะเทือนขวัญ ผสมผสานระหว่างเรื่องราวที่ขัดแย้งกันได้อย่างลงตัว

ทั้งนี้เมื่อก้าวถึงลักษณะความเป็นประพันธ์กรของผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะ ผู้ศึกษาจึงใช้ภาพยนตร์ 3 เรื่องที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ได้แก่ เรื่อง Audition (1999), เรื่อง Ichi The Killer (2001) และเรื่อง Crows Zero (2008)

อันดับแรกสิ่งที่พบได้จากงานของมิอิเกะ คือ งานทุกชิ้นของเขาสะท้อนให้เห็นถึงภาพของความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสังคมญี่ปุ่นที่เพศหญิงโดยกคชี่ ซึ่งภาพความรุนแรงในภาพยนตร์ของมิอิเกะนั้นสามารถแบ่งได้เป็นสองลักษณะ คือ ภาพความรุนแรงในแบบแรกจะมีตัวละครผู้ชายเป็นเหยื่อ ส่วนในแบบที่สองจะเป็นตัวละครผู้หญิง ซึ่งมิอิเกะจะใช้ความรุนแรงขึ้นเอาเป็นเอาตายกับเพศหญิงเพราะเพศหญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ มักตกเป็นเหยื่อบ่อย ๆ และความรุนแรงที่เพศหญิงเป็นฝ่ายถูกระทำนั้น มิอิเกะเชื่อว่าจะสามารถเชือดเฉือนหัวใจผู้ชมได้มากกว่าเพศชาย โดยมิอิเกะมองว่าผู้หญิงจะสะท้อนภาพความน่าสลดใจของการตกเป็นเหยื่อทมิฬได้ชัดเจนยิ่งกว่าผู้ชาย เปรียบเทียบโดยมองจากลักษณะของตัวละครในภาพยนตร์แต่ละเรื่อง ได้แก่ เรื่อง Audition (1999) ที่เล่าถึงเรื่องราวความรัก ความลุ่มหลง ที่ตัวละครสาวชื่อ ยามาซากิ อาซามิ เป็นผู้ถูกระทำ ดังจะเห็นได้จากภาพในอดีตที่เธอถูกทรมานด้วยวิธีการใช้จู่รูปที่ติดไฟลนที่หน้าขาเธอจนกลายเป็นแผลเป็นน่าเกลียด หรือตัวละครจากภาพยนตร์เรื่อง Ichi The Killer (2001) ที่หญิงสาวทุกตัวในเรื่องจะถูกทำร้ายร่างกายด้วยวิธีการเนียนห้วนม กระทั่งท้องบ้าง ใช้ไม้เบสบอลฟาดหน้าบ้าง ใช้เข็มทิ่มตามส่วนต่าง ๆ ในร่างกายและจากนั้นก็จัดการข่มขืนพวกหล่อนอย่างทารุณบ้าง ฉากที่หญิงสาวเป็นเพียงแค่เครื่องระบายอารมณ์ทางเพศเท่านั้น โดยฉายให้เห็นถึงอาชีพของหญิงขายบริการที่ต้องทำตามความต้องการของผู้ชายเพื่อแลกกับเงิน หรือมุมมองจากภาพยนตร์เรื่อง Crows Zero (2008) ที่ฉายให้เห็นถึงการต่อสู้ของเหล่าชายหนุ่มเท่านั้น ผู้หญิงที่ถึงแม้จะรู้ว่าคนรักกำลังทำอะไรอยู่ แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้เพราะมีเส้นบาง ๆ ที่กั้นระหว่างเพศหญิงกับเพศชาย อีกทั้งผู้กำกับมิอิเกะต้องการสื่อให้เห็นว่าในสังคมญี่ปุ่นนั้นถึงแม้จะเป็นประเทศที่เสรี แต่ตัวละครผู้หญิงในภาพยนตร์มักไม่ค่อยมีบทบาทเหนือผู้ชาย ด้วยข้อจำกัดทางสรีระที่บอบบาง อ่อนแอกว่าเพศชาย ถึงแม้ว่าในปัจจุบันนี้มีการพูดถึงสตรีกันเป็นเรื่องธรรมดา แต่ในความเป็นจริงสังคมที่ชายเป็นใหญ่ก็ยังมีอิทธิพลกับเพศหญิงอยู่ดี ทำให้เพศหญิงไม่กล้าที่จะออกความเห็น หรือทำอะไรได้อย่างเปิดเผยแบบฝ่ายชาย

ผู้กำกับ Takashi Miike จะถ่ายทอดเนื้อหาที่ผสมผสานระหว่างเหตุการณ์ในปัจจุบันกับเหตุการณ์ในอดีตเข้าไว้ด้วยกัน นั่นคือ การใช้เทคนิคดำเนินเรื่องย้อนกลับ โดยตัวละครในวัยผู้ใหญ่จำต้องย้อนกลับไปสู่วันเวลาแห่งวัยเยาว์เพื่อทวงสิ่งที่ขาดหายไปในอดีตกลับคืนมา ยิ่งชีวิตเดินทางมาจนถึงจุดที่อดีตถูกทิ้งห่างไว้ไกลเพียงใดย่อมเท่ากับว่าคนผู้นั้นยิ่งตรากตรำกับความเปลี่ยนแปลงมามากเป็นเงาตามตัว การถามหาวันเก่า ๆ จึงเป็นเรื่องเตือนใจให้สำนึกว่าในชีวิตเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมากเพียงใด ซึ่งแก่นแท้ของการมุ่งแสวงหาความเปลี่ยนแปลง คือ การมอบจุดจบแก่ชีวิตตนเอง จะด้วยการข่มมือคนอื่น หรือลงมือเองก็ตามที งานของผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะสะท้อนให้เห็นถึงคำสอนทางศาสนาที่ว่าด้วยการหลุดพ้น หรือที่เรียกว่า “วัฏสงสาร”

ผู้กำกับมิอิเกะจะใช้สัญลักษณ์ที่เป็นนกอในฉากเปิดเรื่องทุกครั้งที่มีเหตุการณ์หน้าลิ้นหาวนานเกิดขึ้นในภาพยนตร์ของมิอิเกะต้องได้เห็นนกมาบินฉวัดเฉวียนอยู่ในฉากเสมอ ๆ ด้วยเหตุที่นกคือองค์อินทรีสัญลักษณ์ที่ลัด

ข้ามระนาบเวลาได้ ดังนั้น นกมักแบกความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะค้นหาความเปลี่ยนแปลงของชีวิตและแสดงถึงความเด็ดเดี่ยวในชีวิตเพื่อมุ่งหน้าไปสู่อิสรภาพเช่นเดียวกันกับนก (Jordan, 2003)

การอาลัยอาวรณ์อดีต การแสวงหาแก่นแท้ของชีวิต การสะท้อนด้านมืดของมนุษย์และสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ การสะท้อนภาพของความหวัง ความฝันในโลกแห่งความเป็นจริงมักจะปรากฏอยู่ในตัวละครส่วนใหญ่ของทาคาชิ มิอิเกะ ซึ่งตัวละครแต่ละตัวในภาพยนตร์ของเขานั้นจะเป็นคนไร้หัวนอนปลายเท้า ไร้กระดูก ไร้ร้อน และโหยหาบ้าน เป็นต้น สิ่งสะท้อนออกมาจากตัวละครที่เขาสร้างขึ้นจะได้รับแรงบันดาลใจมาจากช่วงชีวิตของผู้กำกับเอง สิ่งนี้เองที่แสดงให้เห็นว่าตัวละครของเขานั้นเปรียบได้กับความเป็นธรรมชาติของเขา ทำให้ผลงานของทาคาชิ มิอิเกะ มีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะอยู่ทั้งในแง่มุมมองการกล่าวถึงเรื่องราวความขัดแย้งภายในสังคมได้อย่างลงตัว แสดงให้เห็นถึงความวุ่นวายและปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม ด้วยเหตุนี้เอง ภาพยนตร์ที่ผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะ สร้างขึ้นมาจึงมีลักษณะที่เป็นไปในแง่ของการเสียดสีสังคมโดยแก้ปัญหาด้วยการใช้ภาพของความรุนแรงมาดองย่ำสังคม ตัวละครมีปมปัญหาในจิตใจอันเกิดจากผลกระทบทางสังคม เป็นต้น ซึ่งการมีชีวิตอยู่กับปัจจุบันและใช้ชีวิตอยู่กับมัน คือ วงจรชีวิตตามธรรมชาติของสภาวะที่ตัวละครในงานของมิอิเกะ ปรารถนามากที่สุด จากทั้งหมดที่กล่าวมานี้ได้ชี้ให้เห็นว่าผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะมีคุณสมบัติของประพันธ์กร เนื่องจากเป็นผู้กำกับที่มีลักษณะของผลงานที่ชัดเจน สังเกตได้จากประเด็นของการนำเสนอภาพยนตร์ทุกเรื่องของผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะมีจุดที่เป็นประเด็นหลัก คือ การกล่าวถึงความตาย การเกิดใหม่ การฆ่าตัวตาย การผลัดรุ่นภายในสังคม นำเสนอในภาพของความรุนแรงที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลง และแน่นอนผลงานของผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะก็มีลักษณะของประพันธ์กรอย่างชัดเจน

สรุป ผู้กำกับ Takashi Miike ในฐานะประพันธ์กร

จากการศึกษาภาพยนตร์ของผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะทั้ง 3 เรื่อง คือ ภาพยนตร์เรื่อง Audition (2000), ภาพยนตร์เรื่อง Ichi The Killer (2001) และภาพยนตร์เรื่อง Crows Zero (2008) ภายใต้แนวคิดทฤษฎีประพันธ์กร ทำให้สามารถสรุปได้ว่า ทาคาชิ มิอิเกะ เป็นผู้กำกับที่มีคุณสมบัติของประพันธ์กรภาพยนตร์อย่างชัดเจน เนื่องจากเอกลักษณ์ในภาพยนตร์แต่ละเรื่องของเขานั้นจะมีบริบทของการนำเสนอที่เหมือนกันในส่วนของ การถ่ายทอดเรื่องราวแบบหักมุม สะเทือนขวัญปนเปไปกับเรื่องราวความขัดแย้งได้อย่างลงตัว ประกอบกับการนำเสนอรูปภาพต่าง ๆ ในแง่ของสัญลักษณ์ เสนอให้เห็นถึงด้านมืดในจิตใจมนุษย์และสะท้อนให้เห็นถึงความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในสังคมโดยใช้ภาพที่รุนแรงในการแก้ปัญหาเพื่อเสียดสีสังคมญี่ปุ่น อีกทั้งเนื้อหาในภาพยนตร์ของผู้กำกับท่านนี้จะ

สอดแทรกคำสอนทางศาสนา หรือปรัชญาชีวิตเข้ามาในภาพของความรุนแรงที่เหนือจริง เน้นให้ผู้ชมทำความเข้าใจ
เองตั้งแต่ต้นจนจบว่าภาพยนตร์ของเขาต้องการนำเสนออะไร จะเห็นได้ว่าภาพยนตร์ทั้ง 3 เรื่องนี้ได้แสดงให้เห็นถึง
พัฒนาการทางด้านรูปแบบและเนื้อหาภาพยนตร์ของผู้กำกับทาคาชิ มิอิเกะว่ามีลักษณะของความเป็นประพันธ์กร
ภาพยนตร์ออกมาอย่างชัดเจน

บรรณานุกรม

หนังสือ

กฤษดา เกิดดี. (2547). ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ การศึกษาว่าด้วย 10 ตระกูลสำคัญ. กรุงเทพฯ : พิมพ์คำ

ดำรงค์ ฐานดี. (2545). สังคมและวัฒนธรรมญี่ปุ่น (Japanese society and culture). กรุงเทพฯ : ภาควิชาสังคมวิทยา

และมานุษยวิทยา คณะมนุษยวิทยา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

นิวัฒน์ ศรีสัมมาชีพ. (ม.ป.ป.). คิดและเขียนให้เป็นบทภาพยนตร์. นนทบุรี : รุ่งกินน้ำ

บุญรักษ์ บุญญะเขตมาลา. (2552). ประพันธ์กรภาพยนตร์ญี่ปุ่น อาคิระ คูโรซาวา จูโซ่ อิตามิ และอื่นๆ. กรุงเทพฯ :

พับลิค บุเคอริ

บุญรักษ์ บุญญะเขตมาลา. (2533). ศิลปะแขนงที่เจ็ด เพื่อวัฒนธรรมแห่งการวิจารณ์ภาพยนตร์. กรุงเทพฯ :

เม็คทราย

บุญรักษ์ บุญญะเขตมาลา. (2533). อาคิระ คูโรซาวา จักรพรรดิแห่งภาพยนตร์ญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ : ดวงกมล

มณฑา พิมพ์ทอง. (2547). ปัญหาของสตรีญี่ปุ่น : ภาพสะท้อนจากวรรณกรรม หลังสงครามโลกครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :

โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ

สุทัศน์ นุรีรักษ์. (2529). การผลิตภาพยนตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา

งานวิจัย

ปัญญา แซ่อึ้ง. (2554). “เจีย จางเคอ(Jia Zhangke) ผู้กำกับชาวจีนมุมมองผ่านทฤษฎีประพันธ์กร”. สารนิพนธ์

ปริญญาตรี สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ชิปนันท์ เพ็ชรศรี. (2547). **Audition มัธยมหลงเหยื่อ**. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 2 มกราคม. เข้าถึงได้จาก

www.manager.co.th/Entertainment/ViewNews.aspx?NewSID=9470000005599

สร-รณ (aka ถั่วเขียว ณ ท่งสังหาร). (2544). **เมื่อนักฆ่า คาคิฮาร่า (Kakihara The Killer) จึงต้องออกมาล่าอิชิ (Ichi The Killer) ตีกระหว่างยากูซ่าสุดโหดกับนักฆ่าหน้าละอ่อนจึงระเบิดขึ้นใน Ichi The Killer**. [ออนไลน์].

เข้าถึงเมื่อ 28 กรกฎาคม. เข้าถึงได้จาก <http://filmsayong.com/ichi-the-killer2001/>

หนัง **Audition**. [ออนไลน์]. (2547). เข้าถึงเมื่อ 28 กรกฎาคม. เข้าถึงได้จาก

<http://www.nangdee.com/title/html/m634.html>

Amacgyver. (2550). **หนังคัลท์ (cult film) เป็นยังไงคะ**. [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 28 ธันวาคม. เข้าถึงได้จาก

[http://guru.sanook.com/answer/question/%E0%B8%AB%E0%B8%99%E0%B8%B1%E0%B8%87%E0%B8%84%E0%B8%B1%E0%B8%A5%E0%B8%97%E0%B9%8C_\(cult_film\)_%E0%B9%80%E0%B8%9B%E0%B9%87%E0%B8%99%E0%B8%A2%E0%B8%B1%E0%B8%87%E0%B9%84%E0%B8%87%E0%B8%84%E0%B8%B0/](http://guru.sanook.com/answer/question/%E0%B8%AB%E0%B8%99%E0%B8%B1%E0%B8%87%E0%B8%84%E0%B8%B1%E0%B8%A5%E0%B8%97%E0%B9%8C_(cult_film)_%E0%B9%80%E0%B8%9B%E0%B9%87%E0%B8%99%E0%B8%A2%E0%B8%B1%E0%B8%87%E0%B9%84%E0%B8%87%E0%B8%84%E0%B8%B0/)

Jordan, Randolph. (2003). **Suicide is for the Birds: Takashi Miike's Tales of De-territorializing Flight at Fantasia 2003 and Beyond**. [Online]. Accessed December 20. Available from

http://www.horschamp.qc.ca/new_offscreen/fantasia2003_pt2.html

Leong, Anthony. (2002). **Audition Movie Review**. [Online]. Accessed December 24. Available from

<http://www.mediacircus.net/audition.html>

Powered and Hosted by Lefora Forums. (2552). **The Crows Zero : เรียกเขาว่า "อีกา"** [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 8

มกราคม. เข้าถึงได้จาก <http://kkwclub.lefora.com/2009/10/12/the-crows-zero/>

Takashi Miike (ทาคาชิ มิอิเกะ). [ออนไลน์]. (2555). เข้าถึงเมื่อ 28 กรกฎาคม. เข้าถึงได้จาก

http://www.nangdee.com/name/?person_id=4554

The Creative Commons Attribution-ShareAlike License. (2013). **Takashi Miike**. [Online]. Accessed January

2. Available from http://en.wikipedia.org/wiki/Takashi_Miike